

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 99–100 (14004-14005), 10 ГРУДНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Лішаємось твоїми дітьми, Біла Церкво!

Цього року стипендіатами Президента України стали 9 учнів Київщини – переможців Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України.

За свої інтелектуальні досягнення юні науковці щомісяця отримуватимуть грошову винагороду (наказ МОН від 25.10.2021 року №1123).

Троє з дев'яти стипендіатів – це учні та випускник освітніх закладів Білої Церкви. Таку новину повідомив начальник управління освіти й науки Юрій Петрик: «Вітаємо творчих, наполегливих інтелектуалів: **Тимура Кабатова**, учня 11 класу Білоцерківської спеціалізованої школи I-III ступенів №9 з поглибленим вивченням іноземних мов Білоцерківської міської ради; **Алісу Снігур**, вихованку Центру позашкільної освіти «Соняшник», ученицю 11 класу Білоцерківського навчально-виховного об'єднання «Ліцей – Мала академія наук» Білоцерківської міської ради, та

Олександра Повзуна, випускника Білоцерківської спеціалізованої природничо-математичної школи I-III ступенів №16 імені М.О. Кириленка Білоцерківської міської ради, студента I курсу Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». Сердечно вітаємо юних дослідників з високою нагородою».

Триває передплата на газету „ГРОМАДСЬКА ДУМКА” на 2022 рік

ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:

21,00 грн – індекс 35027

16,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 3 МІСЯЦІ:**

63,00 грн – індекс 35 027

48,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 6 МІСЯЦІВ:**

126,00 грн – індекс 35027

96,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– **НА 12 МІСЯЦІВ:**

252,00 грн – індекс 35027

192,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

Для тих, хто захищає Україну

З нагоди Дня Збройних сил України (а їм нині виповнилося 30 років) відбулося урочисте дійство для військовослужбовців нашої рідної 72 окремої механізованої бригади імені Чорних Запорозжівців.

До бійців звернувся командир бригади полковник Олександр Вдовиченко, який привітав особовий склад та наголосив, що священний обов'язок захисту Батьківщини, покладений на плечі воїнів ЗСУ, – це найвищий прояв патріотизму. Хвилиною мовчання зібрання вшанувало пам'ять загиблих героїв. Низку військовослужбовців було відзначено нагородами Міністерства оборони України, Генерального штабу ЗСУ та іншими.

Привітав присутніх також секретар міської ради Дмитро Киришун: «У цей день хотілося б відзначити, що завдяки вам у нас одна із найпотужніших армій у світі. Ви залишили свої домівки, своїх рідних і пішли захищати нашу державу. Дякую вам за ваш подвиг від усієї Білоцерківської громади!» Він нагородив ряд військових подяками виконавчого комітету міської ради та вручив командирі цінний подарунок – телевизор, пишуть офіційні джерела.

Благочинний Білоцерківського району ПЦУ, настоятель Церкви Покрови Божої Матері Микола Гопаїнич з благословіння Блаженнішого Митрополита Епіфанія вручив військовослужбовцям медалі «За жертвність і любов до України».

Привітали й нагородили цінними подарунками солдатів та офіцерів і голова Білоцерківської районної державної адміністрації Людмила Мерзлюк, директор ТОВ «Білоцерківвода» Тетяна Бойко, координатор Білоцерківської волонтерської групи Юрій Москаленко.

Подія

«McDonald's» уже в Білій Церкві!

Третього грудня на вул. Леваневського, 53-К, відбулося відкриття ресторану Всесвітньої мережі «McDonald's», популярного закладу й певної ознаки великого міста.

«McDonald's» завжди користується популярністю як у дітей, так і в дорослих. Тому я переконаний, що всі радо сприймуть відкриття ресторану в нашому місті. Сподіваюся, що «McDonald's» ще більше зацікавить гостей Білої Церкви й до нас завітає більше туристів. Бажаю подальшого розвитку компанії та нашому місту».

Менеджер з виробництва Юрій Кос провів онлайн-екскурсію кухнею, продемонструвавши процеси приготування бургерів, картоплі, морозива, кави та іншої смакоти.

Компанія створила більше 85 робочих місць для працівників щойно відкритого ресторану. Загалом новий одноповерховий заклад площею 393 м² розрахований на 97 гостьових місць у залі та 146 на літній терасі, а інтер'єр оформлений у всіма впізнаваному фірмовому дизайні. Ресторан обладнаний сервісами McDrive та McDelivery, також тут облаштована кімната для кур'єрів.

Зробити замовлення швидко та зручно дозволяють 10 терміналів самообслуговування – на великих екранах можна роздивитися страви та обрати ті, що до смаку, без очікування в черзі. А ще в ресторані працює 4 лінії приготування страв, тож додати або вилучити інгредієнти стало ще простіше. Для зручності відвідувачів касова зона розділена на дві частини – для замовлення та видачі, а працівники сервісу можуть принести замовлення за столик. Також в залі працюють експерти з гостинності, які створюють комфортну атмосферу й турбуються про потреби клієнтів.

Цікаво, що молочну основу, з якої в ресторанах «McDonald's» готують морозиво та шейки, виробляють за найсучаснішими технологіями на Білоцерківському молочному комбінаті.

А ще нас має втішити, що разом з відкриттям нових ресторанів компанія турбується про благоустрій території, дбаючи про збереження навколишнього середовища, облаштування місцевості та затишок містян. Також вона сприяє розвитку місцевих громад, посилює налагодження співпраці з локальними постачальниками та впроваджує ініціативи з сортування й переробки відходів у своїх закладах.

«Сільпо» у стилі фламенко

3 грудня в Білій Церкві відбулося урочисте відкриття ще одного торгового об'єкта – нового супермаркету Всеукраїнської мережі «Сільпо», розташованого в ТРЦ «Гермес».

Особливістю цього закладу є те, що він задекорований у жагучому іспанському стилі фламенко: червоні колони, гітара під стелею, віяла та хустини.

На запрошення керівництва закладу захід відвідав міський голова Геннадій Дикий, повідомляють офіційні джерела. Він подякував представникам мережі супермаркетів за вкладені інвестиції, створені нові робочі місця, а їх близько 160, та зручність для містян, які тут купуватимуть продукти.

«Ми зацікавлені, щоб у місті з'являлися заклади, де дотримуються правил торгівлі, контролюють якість продукції та створюють відповідні умови для того, щоб жителі могли комфортно придбати потрібні товари», – зазначив міський голова.

Висвітлюючи цю подію, офіційні джерела пов'язують її з нещодавнім повідомленням Національного рейтингового агентства IBI-Rating про підвищення кредитного рейтингу Білоцерківської міської територіальної громади та рейтингу її інвестиційної привабливості. А це, у свою чергу, стало результатом системної й ефективної роботи депутатського корпусу та виконавчого комітету в плані налагодження структури економічного комплексу міста й підвищення ключових показників, ефективності фінансової політики та ін. Тож відкриття в Білій Церкві закладу компанії «McDonald's» стало підтвердженням того, що наше місто розвивається, є конкурентоспроможним, може розраховуватися за своїми зобов'язаннями та має високу інвестиційну привабливість, адже компанія інвестує та розвиває свою мережу саме в таких регіонах.

Першими гостями під час урочистого відкриття стали представники влади. Зокрема міський голова Геннадій Дикий так прокоментував подію: «У нашій громаді проживає понад 200 тис. жителів, до нас щоденно приїздять сотні гостей.

Костянтин Бондарев: «Вагнергейт, енергетична криза і зобов'язання Зеленського – найпопулярніші питання, які турбують українців»

Два тижні тому на своїй фейсбук-сторінці я запропонував людям написати питання, які їх цікавлять найбільше, і пообіцяв відповісти на найпопулярніші з них. Виконую свої обіцянки, відповідаю на 3 найкращі питання.

ЧИ ЗЙДЕ З РУК ЗЕЛЕНЬКОМУ ТА ЄРМАКУ ВАГНЕРГЕЙТ?

Насправді вона вже є – це тотальна недовіра українців. Коли чиновники або державні діячі першого ешелону роблять певні дії і ці дії ніхто не пояснює суспільству, то в людей виникає багато запитань. Суспільство вже кілька місяців говорить про вагнергейт, працює ТСК у Парламенті, багато журналістів здійснюють свої розслідування. А тим часом влада мовчить. Перше, що обурює людей у цій ситуації, – це те, що Зеленський не відповідає. А ось вам і відповідь на запитання про те, чи буде покарання, воно вже є – це недовіра через те, що повністю відсутня комунікація з владою. А Зеленський обіцяв бути відкритим для суспільства і питати в людей, що робити, а чого не робити, коли йшов на вибори.

Ми всі бачимо, що рівень недовіри зростає, всі соціологічні опитування свідчать про те, що ми з вами вважаємо, що країна рухається не в тому напрямку, – це і є народна санкція. А юридичні наслідки будуть потім, вже по завершенню каденції Зеленського. Коли на вулиці є такий рівень невдоволення та недовіри до влади, то потрібно лише підпалити сірник, щоби все це вибухнуло. І це може вилитись, наприклад, у перевибори Парламенту чи Президента цієї весни.

ЧОМУ ШІСТЬ ПРЕЗИДЕНТІВ УКРАЇНИ ТАК І НЕ ЗРОБИЛИ НАС НЕЗАЛЕЖНИМИ?

На жаль, це результат наших з вами дій, результат наших з вами голосувань чи не голосувань, бо щонайменше 40% не ходять на вибори. У нас явка на виборах 50–60%, і ці 50–60%, як показали останні вибори, голосують «по приколу». Я себе не відокремлюю від України та від нашого суспільства. Так, я не голосував за Черновецького і не голосував за Януковича, але багато хто в нашій країні голосував. Голосували за Черновецького, розуміючи, що він, м'яко кажучи, не в собі. За Януковича, в якого дві суди-

мости, вкрадена шапка тощо, теж голосували. Друзі, ми з вами голосували й проти всіх. Ви пам'ятаєте, коли в 2010 році обирали між Януковичем і Тимошенко, а вибрали «проти всіх», і за фактом виграв Янукович. Наразі 70% країни проголосувало «по приколу» – за фільм. Тепер ми також «по приколу» платитимемо за газ, за світло, за електроенергію. Ми маємо великі проблеми в економіці, тому що її собівартість зростає, і завтра ситуація не зміниться. І, до речі, 700\$ мільйонів, які ми урочисто отримали від МВФ та оголосили, що це «перемога», ми отримали за те, що влада гарантувала, що наступного року населення України житиме за ринковими цінами на енергоносії.

Ось так перемога – Ура! Браво! Ми маємо платити тисячу доларів за тисячу кубометрів газу. До речі, сьогодні наше населення платить трохи більше 200\$ – тобто вартість енергоносіїв збільшиться в 4 рази. І це вже зобов'язання, підписані на папері.

КОЛИ ПРЕЗИДЕНТ ЗЕЛЕНЬКИЙ ПОЧНЕ ВИКОНУВАТИ СВОЇ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ?

Ми 2,5 року цього чекаємо, і вже зрозуміло, що ніколи. Тому що ми ж самі собі створили ілюзію – подивилися фільм і вирішили, що насправді можна вчителю зробити зарплату в 4 тисячі доларів. Може, й можна, але де на це взяти гроші? Тому ніколи – це моя особиста відповідь. Жодне зобов'язання, яке взяв на себе Зеленський, він не зможе виконати, тому що в нього немає команди – це очевидна реальність.

Повернувшись до питання, чому за 30 років Незалежності України ми так і не стали незалежними. Додам «вишеньку» вам на «тістечко» – 2 місяці ми живемо в країні, в якій Національний банк керується наглядовою радою, більшість у якій – іноземці. Це написано в законі. Монобільшість Зеленського, «Слуга Народу», ухвалила такий закон. А Зеленський його підписав, щоби передати іноземцям управління Національним банком України. Про яку незалежність ми можемо говорити? Нам розповідають про російські танки, які стоять у нас на кордоні. Так, у нас є така проблема, але хіба влада не знала, що ми всім років живемо у війні? Я не думаю, що Путін завтра дасть команду атакувати. Ні, ми живемо у світі гібридних воєн. Він чекатиме, поки наш бізнес вимре, а ми з вами виїдемо на роботу до Німеччини, Польщі або кудись у Болгарію огірки збирати. Тому що всі наші підприємства закриваються і банкрутують. Ми не просто йдемо не туди, ми вже летимо у прірву.

Як каже Президент: «думайТе», коли йдете, а тим більше, коли не йдете голосувати і залишаєте це рішення за кимось. Переконали, як ніколи, що або ми зберемося і будемо виживати разом, захищатимемо свою країну, будуватимемо економіку, або ми всі разом підемо здаватись у рабство. Куди? А хто куди добіжить.

Культура як феномен цивілізації і подальшого розвитку міста

(Духовне життя Білої Церкви від 1963 р. і до...)

В далекому 1963 році на запрошення тодішнього ректора Білоцерківського сільськогосподарського інституту М.С. Паламаря я став штатним працівником авторитетного вже в той час вузу. А Біла Церква для мене стала рідним містом, в якому я вже проживаю понад 58 років і якому присвятив більше трьох десятків пісень.

Безумовно, місто того часу відрізнялося від нинішнього, але можу з глибоким переконанням стверджувати, що духовне життя в ньому було на належному місці. Ця духовність (у різноманітних проявах) вирувала веселковим промінням у кожному навчальному закладі, в кожному трудовому колективі. Думаю, що обов'язково хтось із допитливих читачів закине на адресу автора, що, мовляв, він сумує за партійним режимом – все тоді було кращим. Ні, автор не сумує, а просто стверджує, що і тоді було чимало негативних проявів з боку партійної влади і, разом з тим, було й чимало хорошого. Я не забуду, як один із партійних функціонерів (не називатиму прізвища), не знаючи, хто такі Майборода, Білаш чи Шамо, повчав місцевого автора, як потрібно творити масову пісню. Згадую й широко відомий факт, коли Жданов, бринькаючи одним пальцем на піаніно, повчав геніального Шостаковича, як треба творити симфонічну музику. Це було загальною бідою всієї країни, коли бездуховні неукі керували культурою і витворяли, що хотіли. Та й нині, через стільки літ, хороших змін не сталося. Що позитивного про нинішнього міністра культури Ткаченка можна сказати (нагадаю приватизацію земель Одеської кіностудії), коли в його душі – не культура, а особисте збагачення? І разом з тим я з приємністю згадую, як тодішній міський голова Я. Фурсов запросив мене у виконком, подякував і вручив нагороду за першу мою пісню про Білу Церкву, в якій є такі слова: «Тобі, Біла Церкво, заквітчане місто, / Я серце своє віддаю».

І тоді – у вже далекому 1963 році – я відразу ж познайомився з молодими творцями духовного життя нашого міста. В майбутньому більшість із них стали яскравими творчими особистостями: В. Грабовський, А. Гудима, В. Віленський, В. Вашишин, В. Іванців, А. Ременюк, В. Никифоров, Ю. Ковалів, З. Магдюк, Т. Шарова... Саме ці молоді тоді люди несли слово в міські та сільські школи, бібліотеки, трудові колективи, військові частини. В моїй пам'яті незабутні творчі зустрічі у Мало-Вільшанській школі, де розпочинав свій трудовий стаж на освітянській ниві після закінчення столичного педінституту Ю. Ковалів – нині видатний вчений-філолог, професор Київського університету ім. Т. Шевченка, Шевченківський лауреат. Творче товариство гуртувалося навколо літературного об'єднання «Заспів», яке діяло при газеті «Ленінський шлях» і яке в різні роки очолювали А. Ременюк, Т. Шарова, В. Іванців.

Гостями «Заспіву» в різні роки були А. Малишко, М. Нагнибіда, М. Рильський, В. Забаштанський, А. Ривлін, композитор С. Сабадаш. Наш славетний земляк незабутній В. Міняйло та дніпропетровський письменник, що приїздив на лікування до нашого міста, П. Кононенко теж не забували про молодих вихованців «Заспіву». В той час уже діяв і користувався великою популярністю поетичний фестиваль «Веселки над Россією».

А центром духовного життя міста став сільськогосподарський інститут, де була створена низка художніх колективів, що стали окрасою й Білої Церкви, і столичної області: студентський та хор співробітників (до речі, єдиний серед сільгоспвузів України), вокальний ансамбль, чоловічий квартет, ансамбль пісні і танцю «Рось», низка чудових солістів із числа студентів та співробітників – В. Ткаченко, Р. Подолян, Л. Діденко, Н. Джура, О. Хохлова, Л. Борошенко, С. Дзюзяк, Б. Іванець, А. Локтєва, А. Кудрєвич, Д. Колібабчук, К. Риківська, В. Данкевич, А. Панчук, Н. Яковлева, Т. Шапран...

А яких чудових солістів мало місто – С. Аксьонова, Г. Тригуб, О. Данкевич, В. Гандзієнко, В. Дзюба, М. Колесник, М. Залізник, В. Муравицький, В. Осадчий і ще, ще, ще...

Був чудовий час, коли в Білій Церкві діяли понад 30 хорів, кілька десятків духових оркестрів, ансамблів бандуристів, хореографічних та драматичних колективів. У місті працювали чудові хормейстери: А. Воробей, В. Ключев, К. Романенко, Б. Шелковніков, П. Філюк, І. Забірченко, І. Котова, В. Субот, П. Дроздов... Конкурси хорового мистецтва очолювали видатні діячі нашої культури Л. Венедіктов та П. Муравський, які не тільки давали принципові оцінки колективам-учасникам, а й проводили майстер-класи і для керівників хорів, і для співаків. Вони стверджували, що саме хоровий спів – базове мистецтво України, що саме Україна володіє рідкісним, багатим голосовим матеріалом. Були переконані, що наша держава ніколи не зможе розбагатіти матеріально, доки не розбагатіє духовно. І саме пісня дає відчуття волі, заохочує до праці, привчає до уваги та дисциплінованості, об'єднує людей у культурну спільноту. І нині головною (!) має бути саме культура, вона потребує такого ж управління, як економіка, освіта чи сільське господарство. Гадаю, думка філософа цілком слушна і справедлива: «Якщо ти хочеш чогось досягнути – віра в успіх має бути більшою, ніж страх поразки». А віру в успіх хочеться

бачити очима великого поета М. Вінграновського: «Білий цвіт покоління / на плечі, на щоці, на устах...»

Безумовно, саме культура робить суспільство зручнішим для життя. Без неї – згуба душі. Не хочеться без неї ставати «нацією», про яку писав незабутній С. Пушкін: «І такий ми веселий народ, / І така у нас вариться каша, / Що не знаєш – чи ми заготоскот, / Чи ми – вільна республіка наша».

Маючи великий досвід на ниві культури і не забуваючи про скромність, хочу нагадати представникам владних структур – щоб глибше розуміти саму суть культури, читайте і згадуйте великого О. Довженка, про якого всі, хто його знав, говорили: «Боже, що за велика і знаменита постать у нашій культурі й літературі. Воістину геній!»

Видатний письменник, духовний батько України О. Гончар стверджував, що тільки культура, насамперед вона, дала змогу Україні стати Україною. Варто згадати й легендарного прем'єр-міністра Англії У. Черчілля, який під час війни, розглядаючи проект бюджету, вимагав обов'язково закласти кошти на культуру. І свої вимоги підтвердив вагомою думкою: «Що вищий рівень культури, то достойніші в країні громадяни».

...Подією в далекому 1964 році стала прем'єра драми Т. Шевченка «Назар Стодоля» у виконанні драмколективу сільгоспінституту, приурочена до 150-річчя Великого Кобзаря. Поставив її заслужений артист УРСР В.Г. Авраменко, тодішній головний режисер театру ім. П. Саксаганського. На прем'єрі була присутня делегація столичних письменників на чолі з М. Стельмахом. У виставі взяли участь 120 осіб: актори-аматори (працівники вузу і студенти), хоровий і танцювальний колективи, оркестр. Згодом цим же колективом були здійснені постановки вистав «Дай серцю волю – заведе в неволю» М. Кропивницького та «Кришталеве джерело» Є. Бондарєвої.

А через два роки знову подія – драмколектив ПК «Сільмаш» (режисер В. Петько) порадював жителів міста прем'єрою комедії Т. Кожушника «Цвіркун», яку з аншлагами показали багато разів. Це був 1966 рік.

Безумовно, ще до відкриття ПКІТ шинників центром духовного життя міста був сільгоспінститут. З приємністю згадую, що тільки на наше запрошення тут не бувало: О. Корнійчук, М. Стельмах, О. Гончар, М. Вінграновський, Б. Олійник, Є. Дудар, П. Глазовий, О. Черногуз, І. Драч, В. Коротич, Д. Павличко, В. Солоухін, П. Загребельний, Ю. Мушкетик, М. Зарудний, О. Коломієць, М. Сом, П. Воронько, А. Дімаров, О. Сизоненко, В. Міняйло, В. Забаштанський, В. Кондратенко, П. Засенко, Л. Талалай, Р. Казакова, знаменитий диктор Ю. Левітан!..

(Далі буде)

Анатолій КУЛЬЧИЦЬКИЙ,
заслужений працівник культури України

Напередоні Дня Збройних сил України до 1129-ого Білоцерківського зенітного ракетного полку на запрошення його командира, підполковника Вадима Волощука, завітали депутати Білоцерківської міської ради Леся Крижешевська та Олена Фастівська.

Теплі подарунки для наших захисників

Під час візиту депутати привітали військовослужбовців зі святом та передали їм подарунки – 5 електричних конвекторів, які в холодну пору зігріватимуть наших захисників, повідомляють офіційні джерела.

Також за дорученням міського голови Геннадія Дикого за зразкове виконання службових обов'язків, високий професіоналізм, активну громадянську позицію, героїзм та з нагоди свята депутати відзначили грамотами Білоцерківської міської ради ряд військовослужбовців:

старшого лейтенанта Євгенія Корнійчука, лейтенанта Дениса Ясиненка, прапорщика Дмитра Ізюмця, старшину Миколу Зінченка, старших солдатів Світлану Ла Верне, Іллю Мандру, Ірину Фоменко, солдатів строкової служби Валентина Леп'яка, В'ячеслава Галича та Сергія Майстренка.

Region

«Велике будівництво»: на Київщині триває оновлення доріг місцевого значення

Триває капітальний ремонт автомобільної дороги загального користування місцевого значення С101612 «Обухів – /Мала Вільшанка – Суцани/ – через Ленди, Степок». Роботи ведуться в межах програми Президента України Володимира Зеленського «Велике будівництво».

«Виконує капремонт підрядна організація ТОВ «БК «ВР». Об'єкт реалізують за рахунок коштів субвенції з державного бюджету. Загальна вартість робіт – понад 40 млн. грн. В рамках «Великого будівництва» продовжуємо зшивати Київщину якісними дорогами», –

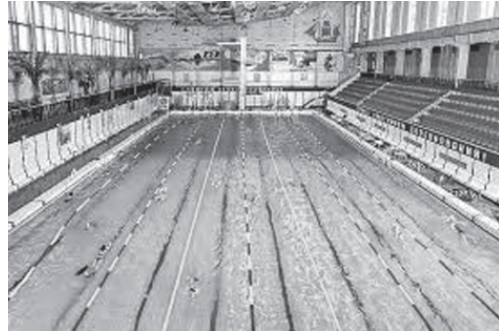

зазначив голова Київської ОДА Василь Володін.

Виконано у 2021 році наступні роботи: прокладено верхній шар дороги (4,4 км); влаштовано: розмітки дороги (4,4 км), узбіччя (4,4 км, дорожні знаки, щелеву основу (4,4 км), основу ЩПС, укріплену цементом (4,4 км); частково зроблені земельні роботи та влаштовані штучні споруди; облаштовані тротуари з ФЕМ (500 м кв.) та укоси.

Триває спорудження басейнів

В рамках програми «Велике будівництво» в Київській області триває реконструкція басейну в Славутичі та будівництво басейну в Кагарлику.

одне з пріоритетних завдань обласної влади. Чудово, що з ініціативи Президента України та завдяки спільним зусиллям області й громади маємо можливість розбудувати наші басейни, стадіони та іншу спортивну інфраструктуру», – зазначив голова Київської облдержадміністрації Василь Володін.

Зауважимо – в Славутичі будівництво критого басейну виконане на 88%. Загальна вартість реконструкції складає 52 млн грн, до кінця року всі роботи мають бути виконані.

В Кагарлику будівництво басейну розпочалося нещодавно, але його заплановано завершити протягом 2021–2022 років. Повний кошторис об'єкта складає понад 127 млн грн.

«Сучасна спортивна інфраструктура – це не лише запорука високих спортивних досягнень спортсменів Київщини. Це ще й можливість укріплювати здоров'я для всіх дорослих та маленьких мешканців Київщини. Тому відновлення спортивних об'єктів –

Фізкультурно-оздоровчий комплекс – на завершальній стадії

Ступінь будівельної готовності фізкультурно-оздоровчого комплексу в Миронівці складає наразі 93%. Це один зі спортивних проєктів, який цьогоріч реалізують на Київщині в рамках програми Президента України «Велике будівництво».

«У Миронівській громаді проживає понад 27 тисяч людей, а якісна спортивна локація була відсутня. Завдяки програмі «Велике будівництво» миронівці вже незабаром отримають таке місце для занять спортом. Цього року плануємо завершити всі роботи. Вартість проєкту становить 81,6 млн грн», – зазначив голова Київської ОДА Василь Володін.

Вже виконано наступний комплекс робіт: влаштовано покрівлю, металокаркасу спортивної зали, фасад, вікна та двері, монтаж системи

опалення, монтаж електричних мереж (прокладання трас), водопостачання, каналізація.

Наразі виконуються такі роботи: монтаж мереж внутрішнього електропостачання, сантехфаянсу, систем пожежогасіння; оздоблення стель, стін та підлоги, огороження на сходах та їхнє оздоблення, монтаж систем вентиляції та пусконаладжувальні роботи на ліфтах, благоустрій.

В Київській області посилюють перевірки дотримання карантинних обмежень

«Ми змушені посилити перевірки дотримання обмежень карантину. Такі дії викликані потребою зменшити навантаження на лікарів та медичну систему, адже до стаціонарів у більшості потрапляють саме ті пацієнти, які не отримали повного курсу щеплення», – підкреслив очільник Київщини.

Нагадаємо, з 6 грудня вступили в дію оновлені правила карантину. Тепер відвідувати громадські заклади на «жовтому» рівні можна буде лише тим людям, які отримали принаймні одне щеплення проти COVID-19 або мають негативний тест чи сертифікат про одужання. Ця ж норма поширюється і на співробітників.

Пасажири громадського транспорту повинні мати документ про вакцинацію або одужання. Заборонені регулярні та нерегулярні перевезення пасажирів у міському та внутрішньообласному громадському транспорті в кількості більшій, ніж сукупна кількість місць для сидіння та 50% місць для стояння, що передбачена технічною характеристикою транспортного засобу.

Пресслужба Київської ОДА

Місто обговорює перейменування

У минулому числі газети ми писали про те, що в Білій Церкві триває опитування стосовно перейменування вулиць та що одну з них пропонують назвати на честь Героя України, полеглого в Донецькому аеропорту «кіборга» Ігоря Зінича.

Детальніше про те, які в місті заплановані перейменування та як долучитися до опитування, йдеться на офіційному сайті міської ради. Отже, пропонують площу Петра Запорожця назвати площею Європейською, вулицю Семашка – вулицею Ігоря Зінича, провулок Курсовий перейменувати на вулицю 72 бригади, а пров. Курсовий другий – на пров. 72 бригади. Подати свої пропозиції білоцерківці

можуть до 25 грудня 2021 року як в електронному вигляді (опитування), так і в письмовій чи усній формі на адресу управління містобудування та архітектури Білоцерківської міської ради: бульв. Олександрійський, 75, прим. 134; тел. (04563) 5-10-45; e-mail: architect@bc-rada.gov.ua із зазначенням прізвища, імені, по батькові та адреси особи, яка їх подає.

Отримати паспорт на масиві Леваневського

Днями в територіальному підрозділі Центру надання адміністративних послуг за адресою: вул. Леваневського, 34, відбулося відкриття двох робочих станцій для оформлення паспортів громадян України у формі ID-картки та паспорта громадянина України для виїзду за кордон.

Нагадаємо, що 11 вересня 2020 року відбулося відкриття територіального підрозділу Центру надання адміністративних послуг при Білоцерківській міській раді, створеного з метою забезпечення

належної доступності адміністративних послуг для жителів міста, зокрема й для мешканців житлового масиву Леваневського.

Відтепер, щоб отримати паспорт, мешканцям найбільшого мікрорайону, а також прилеглих населених пунктів Білоцерківської ОТГ та інших громад району більше немає необхідності їхати до ЦНАПу в центрі міста.

Під час заходу до присутніх звернулася перший заступник міського голови Інна Новогребельська: «Робота із впровадження цих послуг проводилася протягом 8 місяців: від встановлення каналів захисту інформації до проведення експертизи даної бази. В результаті ми отримали доступ до реєстрів демографічної служби та біометричних даних». Від імені міського голови та від себе особисто вона подякувала голові Державної міграційної служби України Наталії Науменко за підтримку, розуміння й допомогу, йдеться в офіційних джерелах.

ПАМ'ЯТАЄМО

5-го грудня 2021 року перестало битися серце заслуженого працівника профспілок України, голови Білоцерківської міської громадської ради по координації діяльності профспілок, голови Білоцерківської міської організації профспілки працівників культури, члена Київської обласної ради профспілок ДРАПОЙ ГАЛИНИ ФЕДОРІВНИ.

Галина Федорівна очолювала міську організацію профспілки понад 40 років. Це була грамотна, мудра, доброзичлива людина з великим чуйним серцем.

Відстоювати права й інтереси членів профспілки було не лише її роботою, а й покликанням душі. Вона уміла захищати колективи і кожного члена профспілки зокрема, завжди спокійно, витримано вислухати кожного й дати слушну пораду. Допомогала вирішувати складні питання і щиро раділа, коли це вдавалося. Багато років поспіль об'єднувала навколо себе галузеві профспілки міста й координувала їхню діяльність.

Сумуємо і щиро співчуваємо родині з приводу тяжкої втрати дружини, матері й бабусі. Пам'ять про Галину Федорівну назавжди залишиться в наших серцях.

Колеги-профспілчані і друзі: Вершиніна Н.О., Затварська В.П., Мартинюк С.І., Мар'янська А.О., Ореховський О.П., Пилипчук Ю.В., Погребняк О.М., Чепурченко В.П., Шемберко А.В., Яковлева Л.В.

Волонтером може стати кожен

5 грудня в Україні відзначається Міжнародний день волонтерів. Напрямок волонтерства дуже багатий. В бібліотеці-філії №9 сімейного читання відбулася зустріч четвертокласників БЗШ №16 (класовод О. Соломаніна) із зооволонтеркою, головним бібліографом відділу методичної та бібліографічної роботи Олександрю Нагорною.

Для учасників заходу було справжнім сюрпризом, що пані Олександра прийшла на зустріч зі своєю підопічною – дуже вихованою та чемною собакою Малишкою. Її волонтерка підбрала покалічену після аварії, викувала, виховала. Тепер це розкішна руда пухнаста красуня з розумними очима.

Діти принесли на зустріч фото зі своїми улюбленими тваринами, бо вдома майже всі мають різноманітних домашніх тварин.

Олександра Олександрівна розповіла та продемонструвала на мультимедійному екрані багато історій із життя тварин, якими вона опікується. Сотні

тварин завдяки волонтерській діяльності Олександри знайшли своїх господарів в Україні та за кордоном.

Основний меседж зустрічі – це любов до братів наших менших. Взяти тварину – це відповідальність, її потрібні не тільки любити, а й піклуватися, приділяти їй увагу. Присутні виявили бажання стати волонтерами та опікуватися бездомними чотирилапими. Подібні зустрічі завжди впливають на емоційний стан малечі, їхні душі відкриваються назустріч добру і дуже важливо зберегти ці почуття.

Юлія ХАРЧЕНКО

– Вставайте, сплюхи! Чуєте: жовтень наступив?

Дід Михалко вже й худобу заповрав, і плити розпалює, прочинив двері до кімнати, щоб теплий дух зайшов із кухні. І вже той дух пахне так, що аж в носі лоскоче гарбузовою кашею... Дідову кашу, здається, можна їсти вічно, така вона смачна. Мабуть, тому, що дід перед тим, як варити її, пшоно просмажив на сухій пательні, а гарбуза вибрав найжовтішого, з отих, що мають червонувату шкірку й ростуть такими великими, що мимоволі задумася: може, казка про Попелюшку – не настільки вже й казка. А ще дід до каші додає меду, дрібку ваніліну та ложку кориці. Бабці від такого марнотратства стало б серце, але дід Михалко приправи бере потайки

від бабці й каже, що невідаючи люди – святі у своєму невіданні й Господь їм за те віку доточує, а тим, хто не ввів святих у спокусу нервозну, зайчик приносить цукерку.

Дід Михалко востузється коло плити й не бачить, що ми з Питровою вже з ложками сидимо за столом і облизуємося, чекаємо. А за мить і дід Фанасько уже в порозі стоїть і каже:

– Доброздоровля, куме!

І довгим носом повітря втягує з присвистом, принохується.

– Зимно надворі вже, ага? – потирає мерзлякувату руку. – Ото щойно до вітру вийшов, а він мені в носа як війну! Ох і пахне ж!

Ми сміємося, бо знаємо, що дідові Фанаськові пахне зовсім не каша, а та чвертка, що вони з дідом Михалком вчора не допили за бабцін від'їзд до Риги.

Так і снідаємо: ми з Питровою лише гарбузовою кашею, а діди собі ще яйця зі шкварочками та цибулькою наминають – допивають чвертку, а тоді вже кашу, як десерт.

– Ну, що, куме, – каже дід Фанасько, – діжки вже випарили?

– І солому прогріли, – киває дід Михалко. – Тепер лиш яблука зібрати, а дівчата листя нарвуть та хабуззя насмакують.

– Знову обберемо лиш ті гілки, що на наш бік, а ті, що з Варчиного, скинуть яблука в траву, пропадуть. І чого та яблуня на межу лізе, га?

– Та Господь її зна!

То й справді була трохи дивна яблуня. Маковий ранет. Дід Михалко її не садив, казав, що скільки себе пам'ятає, то дерево вже там було. Щокілька років яблуня пускала молоді пагони обіч стовбура, якось дід Михалко був залишив одного, що проріс на корені з нашого боку. Дідо розкопав кореня й відвів його вглиб городу. А весною той пагін якимсь дивом опинився на межі в кількох метрах від старого стовбура.

– Ніби та яблуня не корені, а ноги має, – мовив тоді

дід Михалко.

– Отак за зиму взяла й перейшла собі. Ну та хай буде по її, може, деревині так ліпше.

– То все Варка поробила! – сказала нещодавно

Квашені яблука

(Скорочено)

давню бабця, коли вони з дідом лущили квасолу. – Недурно ж вона всю зиму до Улити совалась, точно нащептала, наворожила.

– Ага! Так і є, – засміявся дід. – Ходила Варка до Улити, щоби причарувати якогось старого пенька для себе, але через захланність приворожила ціле дерево.

– То не смішно, Михалку! – перехрестилася бабця до ікон. – Хтозна, чи можна тепер із тої яблуні яблука брати, бо раптом вони пороблені?

– Таки є трохи, – погодився дід Михалко.

– Що є? – тривожно допитувалася бабця.

– Такі тунелі в них поробили хробаки, Сяню, що не знаю, як їх тепер квасити будемо...

– Діду, – Питровна відкладає ложку, – а як же ми будемо квасити яблука, якщо в них хробаки?

– В діжках будемо квасити, – каже дід Михалко.

– Атож, – підтримує його дід Фанасько.

– Але ж там хробаки! – говорю я. – Не можна хробаків квасити!

– Ото мені паненки позбиралися! – бурчить дід Фанасько. – А як папірувки гризти прямо на дереві? А як малину з куца об'їдати? Там же ж хробаків немає, ні?

– Та скрізь усе є, – говорив дід Михалко. – Бо то все – живий світ, у якому хтось когось з'їдає, щоб вижити.

– А люди з'їдають усіх тварин, – сумно зауважую я.

– Люди гірші тварин, бо одне одного поїдом їдять, – говорив дід.

– А я, куме, собі так не раз думаю, що вовк в овечій шкурі – то жінка. Бо хижка звірина людину задушить одразу до смерті, а баба все життя гризе, гризе, гризе, пиляє, голову об'їдає, печінки виймає...

– Ціхо, куме! – перебиває його дід Михалко. – Дай собі з тим спокій, ходімо квасити яблука!

Ми обережно зриваємо з гілок, що похилились по наш бік межі, яблука і складаємо їх до кошків. Діди несуть їх до комори, там дідо вже вистелив дно дубової діжки

Філарета Милостивого

14 грудня

■ Праведний Філарет і Феозва дізналися, що високі гості мають бути і в їхньому домі, Філарет дуже зрадів, а Феозва, навпаки, зажурилася: в них зовсім не було їжі, а про належну гостину годі було й думати. Але сусіди, дізнавшись, що мають прибути царські послы, принесли все, що треба для багатого бенкету. Посланці відібрали для царських оглядин й онуку Філарета – Марію. Перевершивши своїх ровесників візантійських воєн. У нього залишились тільки два воли, корова, кілька вуликів і дім. Але і це останнє він поступово роздав убогим. Стійко і лагідно переносив дорікання жінки Феозви і глузування дітей. Господь воздав Філарету за його милосердя: коли була віддана остання міра пшениці, його давній друг прислав йому сорок мп, а після того, як була віддана убогому тепла одежа, до нього повернулося багатство.

■ У той час візантійська імператриця Ірина шукала наречену для свого сина Костянтина Сліпого і для цього по всій імперії розіслала посланців. Коли Філарета й Феозва дізналися, що високі гості мають бути і в їхньому домі, Філарет дуже зрадів, а Феозва, навпаки, зажурилася: в них зовсім не було їжі, а про належну гостину годі було й думати. Але сусіди, дізнавшись, що мають прибути царські послы, принесли все, що треба для багатого бенкету. Посланці відібрали для царських оглядин й онуку Філарета – Марію. Перевершивши своїх ровесників візантійських воєн. У нього залишились тільки два воли, корова, кілька вуликів і дім. Але і це останнє він поступово роздав убогим. Стійко і лагідно переносив дорікання жінки Феозви і глузування дітей. Господь воздав Філарету за його милосердя: коли була віддана остання міра пшениці, його давній друг прислав йому сорок мп, а після того, як була віддана убогому тепла одежа, до нього повернулося багатство.

■ Так повернулися до нього і багатство, і слава. Але, як і раніше, святий благодійник щедро роздавав милостину вбогим, улаштовував їм трапези і сам прислугував на них.

■ Не приймаючи почесей, у смиренні та любові до бідняків досяг блаженний старець 90 років. Передбачаючи свою кончину, вирушив до константинопольського монастиря Родольфії, роздав там усе, що мав при собі. Упокоївся 792 року. Після кончини

Філарета його дружина, прийнявши повчання свого чоловіка, відновлювала в Пафлагонії розграбовані монастирі та храми.

■ Святість праведного Філарета підтвердило явлене після його смерті чудо. Коли тіло небіжчика несли до місця поховання, один чоловік, одержимий бісом, схопився за труну і йшов разом із похоронною процесією. На кладовищі сталося зцілення біснувального. Багато й інших чудес і зцілень здійснилося при гробі святого.

■ Філарета Милостивого стали вважати своїм покровителем воїни після того, як він подарував коня бідному солдатові, щоб той міг відбувати службу. Цього угодника вважають своїм патроном також пасічники.

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

житньою прогрітою соломою. Поверх неї викладаються макові ранети, пересипаються листям, чорнобривцями, порізаними стеблами проса та ягодами шипшини й дерену. І так шар за шаром, аж поки діжка не наповнюється. Слідом за нею – наступна діжка, тоді ще одна.

– А то не забагато, куме? – питає дід Фанасько.

– Ох! – зітхає дід Михалко. – Тут вже йде математика: зима довга, а треба, щоб стало і нам, і до Тернополя передати доньці та ще одній до Рівного, а другий до Луцька. А там і свята прийдуть, дасть Бог – зяті приїдуть. А де зяті, там і закусити чимось треба, хіба ні? І знову ж – ви, куме, прийдете і на Різдво...

Увечері, заповравши худобу, дід Михалко пропалює грубку, бо перші жовтневі ночі вже досить холодні. А коли дрова обгорають до вуглинок, пече на них дрібну картоплю. Ми з Питровою чистимо й тремо до неї часник, змішуємо його із домашньою олією та кропом, а дід Фанасько приносить свіжу, щойно квашену капусту.

Діди нас із Питровою відправляють спати, а самі ще гомонять трохи при свічці та другій чвертці. Вони думають, що ми спимо, пускають побіч поштивість і переходять на «ти».

– Скажи, Михалку, а де ти ту юшку на розсолі навчився варити?

– В евенків, Фанасю. Вони, правда, яблук не квасили, на межі тайги і тундри таке не росте. Але є в них там ягоди: морозка, журавлина, брусниця, от їх вони і квасять на зиму. Бідовий народ – евенки, але добрий та людяний, кочують зі своїми оленями по всьому Сибіру, від тайги аж до північних морів.

Вночі до мене в сон прийшов олень. Сказав, що його прислали евенки. Я хотіла пригостити його маковим ранетом, навіть привела до яблуні, але під нею вже коза прив'язала бабу Варку, а сама сиділа на великому листковій дикого червоного проса, циганською голкою штрикала яблука, які попадали з дерева, всередину кожного запускала великого рожевого хробака і закидала ті хробачливі яблука назад на дерево. На ті гілки, що з нашого боку межі...

– Навіщо ви так робите? – запитала я козу.

– Тому, що я – коза! – відповіла вона.

Тут надійшла баба Улита з букетом чорнобривців, пригостила ними оленя, а кози налила чарку. І враз усе перемилося, стало, як і мало бути: коза – козою, баба Варка – бабою Варкою. Тільки олень не змінився, навпаки – він почав пахнути копченим сомом, принохався до себе й зашарівся:

– Ох, як незручно! – мовив олень. – Зроби щось!

Я не знала, що маю робити, тому пообіцяла вранці, коли прокинуся, намалювати його красивим.

Пам'ятаю, що я посміхнулася йому. Але не тому, що він ішов. Зовсім ні. На роги оленя посідали й почали на них вити гнізда снігури. А це означало, що скоро зима, Різдво, ялинка, помаранчі. І безперечно – святий Миколай на санях, наповнених подарунками.

Дзвінка ТОРОХТУШКО

Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук",
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 17300346000026009025662402
в ПАТ "Альфа-Банк" в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.